

Назустріч пригодам

The illustration shows a zoo enclosure with a metal fence in the foreground. A large tree with brown branches and green leaves is on the left. A small, colorful bird with a red breast and green back is perched on a branch. On the right, there are bamboo stalks with green leaves. The background is a light blue sky.

Одного гождого ранку Пай, мала панда, вирішив прогулятися. Він задумав неквапно пройтися, бо ж уже був достатньо дорослий для невеличкої пригоди. До того ж час був підходящий. Панда-тато якраз міцно спав. Так само спала й панда-мама. Тож вони не заперечуватимуть. Щоправда, добрими порадами теж не зможуть поділитися.

Треба лише відшукати гілку, якою можна було б вибратися з вольєра. Але це зовсім не складно.

У заповіднику панувала тиша. Тільки пелікани покрикували десь у далечині. Пай ішов туди, куди очі дивляться:

управо і вліво,
управо і вліво,
управо і...
а далі не було розгалужень,

тож він пішов собі прямо.

Мабуть, на сьогодні прогулянок досить. До того ж уже цвірінькали пташки, сповіщаючи, що настав час сніданку. Пай розвернувся... і побіг уліво і вправо, управо і вліво, а тоді ще добрячий шмат дороги простував не звертаючи. Коли ж опинився біля пеліканів, то збагнув, що заблукав. Адже ці птахи мешкали на іншому боці заповідника. У далеких краях, так би мовити.

— Добридень,— привітався Пай із пеліканом.

— Чого тобі? — пробурмотів той, якраз збираючись проковтнути рибину.

Однак риба билася, а коли пелікан укотре скрикнув, вона вискочила з його дзьоба й шубовснула у воду. Птах провів втрачену здобич злісним поглядом.

— Я хотів би дещо запитати,— мовив Пай.— Я, власне, заблукав.

— І не дивно,— буркотів пелікан.— А чого це ти тут сам-один?

— Мені хотілося трішки пригод,— відповів Пай.

Пелікан вивчав його недовірливими очима.

— Пригод, кажеш... Ну-ну. А звідки ти взагалі? Бо таких, як ти, я ще ніколи не зустрічав.

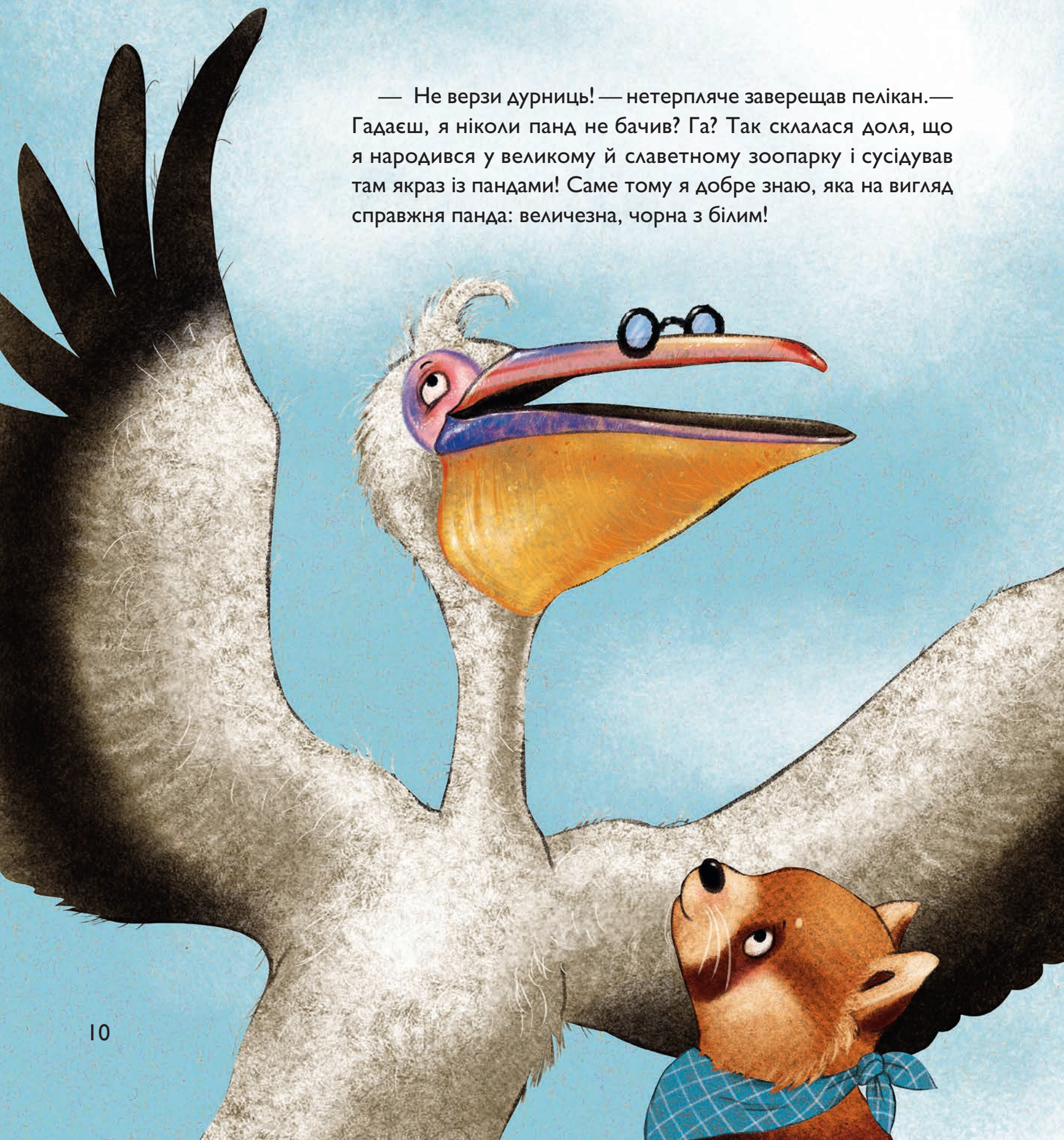
Пай гордо здійняв голову.

— Я панда!

— Не верзи дурниця! — нетерпляче заверещав пелікан.—
Гадаєш, я ніколи панд не бачив? Га? Так склалася доля, що
я народився у великому й славетному зоопарку і сусідував
там якраз із пандами! Саме тому я добре знаю, яка на вигляд
справжня панда: величезна, чорна з білим!

— Чорна з білим? — Пай подивився на своє хутро. — І величезна? Ви впевнені?

— Цілковито.

Пелікан умить спіймав нову рибку.

— Гм... — задумався Пай. — Але хто ж тоді я?

Птах закинув голову назад, проковтнув рибину й струсонув усім тілом.

— А я звідки знаю, га? — промимрив він. — Можливо, ти просто опасиста лисиця. До них тут недалеко, постійно йти навпростець, ну-бо, ну-бо!

Пандочка Пай помчав геть. Вольер лисиць дійсно був неподалік. Там трое лисенят вертілися довкола своєї матері. І зовні вони справді дещо нагадували його самого...

— Перепрошую,— звернувся до лисиць Пай.— Може таке бути, що я один із вас?

